

Sygn. akt III SK 48/15

POSTANOWIENIE

Dnia 12 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa P. [...] Spółki Akcyjnej w B. następcy prawnego P. [...] Spółki Akcyjnej w R.

przeciwko Prezesowi U. [...]

o ustalenie korekty rocznej kosztów osieroconych powstałych w jednostkach opalanych gazem,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 maja 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 18 grudnia 2014 r., sygn. akt VI ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z 18 grudnia 2014 r., VI ACa [...], wydanym na skutek apelacji Prezesa U. [...] (Prezes U.[...]) wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w W. - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 24 września 2013 r., XVII AmE [...], zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w ten sposób, że oddalił odwołanie P. [...] S.A. (powód) od decyzji Prezesa U. [...] z 29 lipca 2010 r., nr [...] w części dotyczącej wysokości korekty rocznej gazowych kosztów osieroconych oraz zniósł wzajemnie koszty postępowania między stronami. W pozostałej części apelację oddalił, nakazał pobrać od powoda koszty nieopłaconej opłaty sądowej od apelacji, od obowiązku uiszczenia której Prezes U. [...] był zwolniony i zniósł wzajemnie między stronami koszty zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Apelacyjny stwierdził, że przyjęcie stanowiska Sądu Okręgowego, zgodnie z którym przy wyliczeniu korekty rocznej kosztów powstałych w jednostkach opalanych gazem ziemnym uwzględnić należy ilość energii elektrycznej wyprodukowanej z paliwa gazowego na poziomie przewyższającym wielkość zakontraktowanej ilości tego paliwa, wiązałoby się z powstaniem sprzeczności norm wynikających z przepisów art. 44 ustawy z dnia 29 czerwca 2007 r. o zasadach porywania kosztów powstałych u wytwórców w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej (Dz.U. Nr 130, poz. 905 ze zm.- dalej jako ustawa KDT) oraz art. 46 ust. 1 ustawy KDT, które zdaniem Sądu drugiej instancji powinny być wykładane łącznie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego celem ustawodawcy, przy konstruowaniu normy z art. 46 ust. 1 ustawy KDT, było ustanowienie mechanizmu pozwalającego obliczyć koszty, jakie wytwórcy mogą pokryć w ramach pomocy publicznej, a które powstają w związku z obowiązkiem odbioru gazu ziemnego na poziomie wynikającym z zakontraktowanej ilości paliwa objętej obowiązkiem odbioru. Zatem rekompensata za koszty osierocone nie może być udzielona w kwocie wyższej niż wynika to z ilości energii elektrycznej, wytworzonej z ilości gazu objętej klauzulą „Minimalnej Ilości Paliwa”.

Skargę kasacyjną na powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego wniósł powód zaskarżając go w części obejmującej zmianę Wyroku Sądu Okręgowego w W., obciążenie powoda kosztami nieopłaconej opłaty sądowej od apelacji oraz zniesienia wzajemnie pomiędzy stornami kosztów zastępstwa procesowego.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na potrzebie rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego: czy zgodnie z art. 46 ust. 1 ustawy KDT - w przypadku gdy faktyczna ilość gazu zakupionego przez wytwórcę w danym roku na podstawie umowy z dostawcą paliwa gazowego jest wyższa od Minimalnej Ilości Gazu - podstawą kalkulacji rocznej kosztów powstałych w jednostkach opalanych gazem ziemnym, o których mowa w art. 44 ustawy KDT, jest ilość energii elektrycznej wytworzona przez wytwórcę w tym roku wynikająca z (i) Minimalnej Ilości Gazu, czy (ii) pełnej ilości gazu faktycznie zakupionego na

podstawie umowy z dostawcą paliwa gazowego, obowiązującej w tym roku, niezależnie od Minimalnej Ilości Gazu?

Powód podniósł także potrzebę wykładni wskazanych w zagadnieniu przepisów, budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Zaskarżony wyrok Sądu Apelacyjnego w [...], w części zmieniającej wyrok Sądu Okręgowego w W., opiera się na założeniu interpretacyjnym, które koresponduje z wykładnią art. 44 i art. 46 ustawy KDT dokonaną przez Sąd Najwyższy w wyroku z 7 kwietnia 2016 r., III SK 15/15 (niepublikowany), którą to wykładnię Sąd Najwyższy w obecnym składzie podziela. Nie zachodzi zatem potrzeba rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego wskazanego we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej powoda do rozpoznania, gdyż jego treść oraz uzasadnienie nie zawierają argumentów, które mogłyby wzbudzić uzasadnioną wątpliwość co do publicznoprawnej potrzeby ponownego (i odmiennego) rozstrzygnięcia tego zagadnienia przy merytorycznym rozpoznaniu skargi kasacyjnej.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.